

דורי מנור*

Radiographs of fate / רנטגן של גורל

מקור מול תרגום

תרגום לאנגלית: רונן סוניס

A Mother

To Nurit Peled-Elhanan,
In memory of Smadar

Smadari, there are hours that are hers.
Like getting up at six o'clock, for instance,
No taste under the tongue, nor any prayers,
These hours are mere silence, forced and
distant.
To come into the kitchen and to bother
A stove, an egg, a cup of coffee, two.
To know that there's no cure, that there's no
other
Way but to check how green the garden
grew,
Because the other day the mums have died,
And this is more than anyone can bare.
To sow without a joy, to reap dry-eyed – – –
Smadari, all these times belong to her.

אם

לנורית פלד-אלחנן,
לזכר סמדר

סְמַדְרִי, יֵשׁ שָׁעוֹת שֶׁהֵן שְׁלָהּ.
לְקוֹם בְּשֵׁשׁ בְּבֹקֶר, לְמִשָּׁל,
בְּלִי טַעַם בְּלִשׁוֹן וּבְלִי תַפְלָה,
שָׁעוֹת שֶׁהֵן רַק שְׁקֵט מְחֻשָּׁל.
לְגִשֵּׁת לְמִטְבַּח וּלְהִטְרִיחַ
כִּירִים וּבִיצָה וְכוּס קָפֶה,
לְדַעַת שְׂאִין דָּרֹךְ לְהַבְרִיא, אָךְ
לְבַדֵּק אִם הַפְּרִיחָה עָלְתָה יָפֶה,
כִּי רַק אֶתְמוּל נִבְלָה הַכְרִיזוֹנִטְמָה,
וְאִי אֶפְשֶׁר לְסַבֵּל שֶׁהִיא נִבְלָה.
לְזַרֵּעַ בְּלִי שְׂמֻחָה, לְקַצֵּר בְּלִי
דָּמַע – – –
סְמַדְרִי, יֵשׁ שָׁעוֹת שֶׁהֵן שְׁלָהּ.

* שירי דורי מנור לקוחים מספרו "אמצע הבשר" שראה אור בהוצ' מוסד ביאליק והקיבוץ המאוחד. תרגומיו של רונן סוניס רואים כאן אור לראשונה.

"Because he thought he was so beautiful",
 The woman told her boy at the museum,
 Admiring there a youth beside a pool
 Who dived into a rustle – but to see him
 Was for the boy a tumult. Soul and Solid
 United as reeds whirled and windpipes
 gaspd,
 And all the while his mother watched him,
 stolid.
 Forgetting her, he then reached out and
 grasped
 The center of his flesh, that now felt firmer
 Then ever, while his blood began to pull,
 Closing a wound with its relentless
 murmur –
 Because he thought he was so beautiful.

"מרב שהוא חשב שהוא יפה",
 המתיקה במוזאון האשה
 לבנה, כשראתה אותו צופה
 בעלם הנופל לתוך אושה –
 אך הוא כבר התנהל אל מערבלת
 הגמא. קני הסוף והנשימה
 היו בו לאחד, ובלי לשאל את
 אמו המתבוננת בו טמומה,
 הושיט את כף-ידו ללפת את אמצע
 בשרו שעד היום היה רפה,
 וחש כיצד הדם סוכר בו פצע,
 מרב שהוא חשב שהוא יפה.

Cypresses

ברושים

I saw a train of bowing cypress trees
Aghast in the Mistral that blows of late.
I saw their nodding heads whose
 symmetries
Are radiographs and flowcharts of our fate.
Each cypress tree stood guard by the austere
Sarcophagi (in Greek: “the eaters of
The flesh”, a live report), each drove its
 spear
Deep into time. Oh, I was making love.
No other words will do, for words can hardly
Describe elation. Senses breaking free
Cleared new escape routes through my
 living body – – –
I felt the soul of every cypress tree.

רְאִיתִי אֶת שִׁירַת הַבְּרוּשִׁים
כּוֹרַעַת תַּחַת רוּחַ הַמִּיסְטְרָל.
רְאִיתִי אֶת רֵאשָׁם, שֶׁהוּא תְרִשִׁים
זְרִימָה וְלוּחַ רְנַטְגָן שֶׁל גּוֹרֵל.
וּבֵין הַסְרָקוֹפָגִים (בִּיּוֹנִית:
”אוֹכְלֵי שֶׁל הַבָּשָׂר”, דּוּוּחַ פְּלִסְטִי).
רְאִיתִי אֵיךְ רֵאשָׁם נוֹעֵץ חֲנִית
בְּזִמְנָן. אֶפְשֶׁר לֹאמַר שֶׁהִתְעַלְסְתִּי.
כִּי אֵין לִי שֵׁם אַחֵר לְהִתְעַלּוֹת
הַנְּפֶשׁ שֶׁיִדְעֵתִי שֵׁם. חוּשִׁים
פָּרְצוּ בְּגוֹף הַחַי דְרָכֵי מְלוּט – – –
וַחֲשֵׁתִי אֶת נַפְשָׁם שֶׁל הַבְּרוּשִׁים.

Mortar

מכתש

High up in the sky, where the air nearly
freezes,
A crucified Christian moon brightly stages
Its omens, while nailed to the scar of the
breezes,

The whip of the eyes or the haft of the ages.

To think I'm still standing there, watching it,
gawking,

To think that the earth carries me in its
vessel

Without any envy, without ever talking
To me, while I'm pounding its flesh with my
pestle

Of feet, and regarding the moon as a sort of
A brother, as something or someone
fraternal –

That cold one my parents, the heavens,
aborted,

And it alone is eternal.

תלוי ועומד באויר הפתוח,
ירח נוצרי מעמיד סימנים.
ירח צלוב על צלקת הרוח,
על שוט העינים, על קת השנים.

לחשב שאני עוד עומד ובוהה בו,
לחשב שהארץ נושאת אותי בלי
לפצות את שפתייה וברי לקנא בו,
באיש הכותש את בשרה בעלי

רגליו ומביט בירח כאלו
יש משהו אח בירח, אחי
הקר שהורי השמים הפילו,
והוא לבדו נצחי.

Body Parts

בשרים

*And the Jews sold the rose of
circumcision to Pan of the river.*

F. G. Lorca, from Poet in New York

"וְהַיְהוּדִים מָכְרוּ לְפָאן שֶׁל הַנְּהַר /
אֶת וְרֵד הַמִּילָה"
פ. ג. לורקה, מתוך "משורר בניו יורק"

- Knock knock knock. טוק טוק טוק.
- Who's at the door? מי זה בא?
- It's a man from Nevermore. איש מן העולם הבא.
- What's the fate of my remains? מה יקרה לכלי הדם?
- Bought and sold. I name no names. אל תקדים את המקדים.

- Knock knock. טוק טוק טוק.
- Who and how? שוב אתה?
- It's still me, at least for now. לפחות לעת עתה.
- What becomes of my bone marrow? מה יקרה לעצמות?
- Here today and gone tomorrow. יש קונה. עזב שמות.

- Knock knock knock. טוק טוק טוק.
- Who's there? Who is it? מה עכשו?
- Just a phantom on a visit. רוח. תעתוע שוא.
- And my balls? How will they fare? מה יקרה לאשכים?
- Everything turns brown down there. בעפר הכל משחים.

- Knock knock. טוק טוק טוק.
- Please go! ...אל תבוא!
- Let's maintain the status quo. בוא נשמר על סטטוס קוו.
- And the pupil of my eye? מה יקרה לאישונים?
- It will darken by and by. הם ישחימו ראשונים.

- Knock knock knock. טוק טוק טוק.
- Who's the knocker? מי נוקש?
- An admiring stalker. מחזר עקש.

The Native Tongue of Love

At midnight, as the midnight calms
The lonely spaces in your palms,
Your eye's almighty, dazzling hue
At last is truly, truly blue.

At midnight, as the midnight starts
To speed the beat of nightly hearts,
With neither word nor brush, I, too,
Submerge myself inside this blue.

Blue like the woods of fall or spring
Blue like blue notes, like writing ink,
Like pounding veins, like bluebirds fly,
The colour of your midnight eye.

Blue like a wave, like the last stage
Of a recovering hemorrhage.
A blue unsung, the native tongue
Of love.

At midnight, any midnight, I
Crawl on, and merely crawling try
To find in lands I never knew
The eye that's truly, truly blue.

At midnight, as your midnight sparks
Fly on and, flying, leave their marks,
A sly old tremble sprouts anew
Between my heart and spleen. It's blue.

Blue like the woods of fall or spring
Blue like blue notes, like writing ink,
Like pounding veins, like bluebirds fly,
The colour of your midnight eye.

Blue like a wave, like the last stage
Of a recovering hemorrhage.
A blue unsung, the native tongue
Of love.

שפת האהבה

ובחצות, ובחצות
כפות יְדֵיךָ מֵתְרַצוֹת,
וּמִבְטָחֶךָ הַכֹּל-יָכוֹל
חוֹזֵר סוּף-סוּף לְהִיּוֹת כָּחַל.

ובחצות, ובחצות
דְּפִיקוֹת הַלֵּילָה מוֹאֲצוֹת,
וּבְלִי מָלָה וּבְלִי מִכָּחַל
אֲנִי שׁוֹקֵעַ בְּכָחַל.

כָּחַל כְּמוֹ יַעְרוֹת בְּסֶתֶר,
כָּחַל כְּמוֹ דָּיו, כָּחַל כְּמוֹ תוֹ,
כָּחַל כְּמוֹ וְרִיד וְכְמוֹ נוֹצוֹת,
וְכְמוֹ עֵינֶיךָ בְּחֻצוֹת.

כָּחַל כְּמוֹ גֶל עֲמֹק בְּיָם,
כָּחַל כְּמוֹ סוּף שֶׁל שֶׁטֶף דָּם,
כָּחַל מְפֹשֵׁט, כָּחַל כְּמוֹ שִׁפְתַּי
הָאֵהָבָה.

ובחצות, ובחצות
עַל פְּנֵי עָרִים וְאַרְצוֹת
אֲזַחֵל כָּל עוֹד אֶפְשֶׁר לְזַחֵל,
עַד שְׁאֵגִיעַ לְכָחַל.

ובחצות, ובחצות
אֶתָּה מְטַבֵּיעַ נִיצוֹצוֹת,
וּבֵין הַלֵּב לְבֵין הַטָּחוֹל
נוֹבֵט הָרֵעַד הַכָּחַל.

כָּחַל כְּמוֹ יַעְרוֹת בְּסֶתֶר,
כָּחַל כְּמוֹ דָּיו, כָּחַל כְּמוֹ תוֹ,
כָּחַל כְּמוֹ וְרִיד וְכְמוֹ נוֹצוֹת,
וְכְמוֹ עֵינֶיךָ בְּחֻצוֹת.

כָּחַל כְּמוֹ גֶל עֲמֹק בְּיָם,
כָּחַל כְּמוֹ סוּף שֶׁל שֶׁטֶף דָּם,
כָּחַל מְפֹשֵׁט, כָּחַל כְּמוֹ שִׁפְתַּי
הָאֵהָבָה.